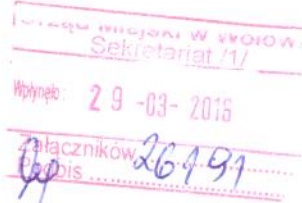

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI
NR NK-N.4131.154.19.2016.AS

ORC/BRD
GT

Wrocław, 21 marca 2016 r.

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r., poz. 1515)

stwierdzam nieważność

§ 1 ust. 2 pkt. 3, § 16 ust. 1 pkt 3 i 4, § 19, § 21 ust. 1 pkt 1 we fragmencie „zwartych”, § 21 ust. 3 we fragmencie „a na chów wyrażą pisemną zgodę sąsiedzi” uchwały Nr XXV/145/2016 Rady Miejskiej w Wołowie z dnia 11 lutego 2016 r. w sprawie ustalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Wołów.

Uzasadnienie

Na sesji z dnia 11 lutego 2016 r., działając między innymi na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym oraz art. 4 ust 2 w związku z art. 6r ust. 3a ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2016 r., poz.250), Rada Miejska w Wołowie podjęła uchwałę XXV/145/2016 w sprawie ustalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Wołów.

Uchwała ta wpłynęła do organu nadzoru dnia 22 lutego 2016 r.

W toku badania legalności uchwały Organ Nadzoru stwierdził, że

- § 1 ust. 2 pkt. 3 uchwały narusza w sposób istotny art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach,

- § 16 ust. 1 pkt 3 i 4 uchwały narusza w sposób istotny 10a ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2015 r., poz.856),

- § 19 uchwały narusza w sposób istotny art. 4 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 2 pkt 15 i art. 5 ust. 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz art. 22 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2013 r., poz.947 ze zm),

- § 21 ust. 1 pkt 1 uchwały we fragmencie „zwartych” narusza w sposób istotny art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.),

- § 21 ust. 3 we fragmencie „a na chów wyrażą pisemną zgodę sąsiedzi” narusza w sposób istotny art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach w związku z art. 7 i art. 94 Konstytucji RP.

Podstawą do podjęcia badanej uchwały jest wskazany wyżej art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, zgodnie z którym: „1. Rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy ; regulamin jest aktem prawa miejscowego. 2. Regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące: 1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących: a) prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych lub zapewnienie przyjmowania w inny sposób co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4a, b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego, c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi; 2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania

odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu: a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach, b) liczby osób korzystających z tych pojemników; 3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego; 4) (uchylony); 5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami; 6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku; 7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach; 8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania”.

Wskazany wyżej przepis wyznacza w sposób wiążący zakres przedmiotowy uchwały podjętej na jego podstawie. Sposób sformułowania art. 4 ust. 2 ustawy wskazuje na konieczność uwzględnienia wszystkich wymienionych w nim zagadnień (co wynika z jednoznacznie brzmiącego zalecenia: „regulamin określa...”), a jednocześnie wyznacza granice kompetencji uchwałodawczej Rady Miejskiej. Należy również zauważyć, że wykroczenie poza ramy upoważnienia ustawowego stanowi istotne naruszenie art. 7 Konstytucji, zgodnie z którym organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Jest to jedna z podstawowych zasad polskiego systemu prawnego. Oznacza ona, że organy władzy publicznej mogą działać tylko na podstawie prawnej, a normy prawne określają ich kompetencje, zadania i tryb postępowania, wyznaczając jednocześnie ramy ich działania. Organy władzy publicznej mogą działać tylko w takiej formie i w taki sposób, na jakie pozwalają im przepisy prawa. Zgodnie z art. 94 Konstytucji organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. Podstawą do wydania aktu prawnego w postaci uchwały i zamieszczenia w niej uregulowań o określonej treści jest wyraźne upoważnienie ustawowe wynikające z ustawy szczególnej lub ustawy o samorządzie gminnym.

Przedstawione wyżej stanowisko znajduje oparcie w orzecznictwie. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 14 grudnia 2006 r. sygn. akt II SA/Bd 845/2006, stwierdza się, że wykładnia gramatyczna art. 4 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach wskazuje wyraźnie, że z jednej strony wyliczenie zamieszczone w tym przepisie ma charakter wyczerpujący, co oznacza, że w uchwale rady gminy (regulaminie) nie wolno zamieszczać postanowień, które wykraczałyby poza treść art. 4, z drugiej zaś strony w uchwale rady gminy (regulaminie) muszą znaleźć się postanowienia odnoszące się do wszystkich punktów art. 4.

W § 1 ust. 2 pkt. 3 uchwały Rada Miejska w Wołowie zawarła definicję odpadów budowlanych i rozbiórkowych stanowiących odpady komunalne, zgodnie z którą, ilekroć w regulaminie jest mowa o odpadach budowlanych i rozbiórkowych stanowiących odpady komunalne należy przez to rozumieć inne niż niebezpieczne frakcje odpadów budowlanych i rozbiórkowych stanowiących odpady komunalne (ze względu na charakter, ilość i pochodzenie z gospodarstw domowych), powstające w wyniku remontów wykonywanych samodzielnie przez właścicieli nieruchomości, których przeprowadzenie nie wymaga zgłoszenia ani pozwolenia na budowę zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1409 z późn. zm). W myśl § 9 pkt 6 uchwały tego rodzaju odpady należy przekazać do Gminnego Punktu Selektywnego Zbierania Odpadów Komunalnych.

Podejmując powyższą regulację rada ograniczyła właścicielom nieruchomości możliwość przekazywania do Gminnego Punktu Selektywnego Odbierania Odpadów Komunalnych odpadów komunalnych, będących odpadami budowlanymi i rozbiórkowymi, ze względu na sposób ich powstania. Do uregulowania tego ograniczenia, zdaniem Organu Nadzoru, rada nie ma kompetencji. Brzmienie art. 6r ust. 3a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie budzi wątpliwości. Gmina ma obowiązek odbierać wszystkie rodzaje odpadów komunalnych wymienione w tym przepisie (w tym odpady budowlane i rozbiórkowe). Organ stanowiący gminy w uchwale podjętej na podstawie art. 6r ust. 3 ustawy może jedynie ograniczyć ilość odebranych odpadów. Tym bardziej nie ma upoważnienia do wprowadzania dodatkowych ograniczeń w regulaminie utrzymania czystości i porządku w gminie. Jak wyżej wskazano wykroczenie poza ramy upoważnienia ustawowego stanowi istotne naruszenie art. 7 Konstytucji. Regulacja § 1 ust. 2 pkt. 3 uchwały narusza prawo w sposób istotny, również dlatego, ponieważ ukształtowała prawa i obowiązki adresatów (organu wykonawczego gminy, właścicieli nieruchomości) uchwały Nr XXV/145/2016 Rady Miejskiej w Wołowie (aktu prawa miejscowego) w sposób odmienny niż zostało to przewidziane w przepisie rangi ustawowej.

Powtarzanie i modyfikowanie regulacji ustawowych, bądź ich uzupełnienie przez przepisy uchwały jest zaś wadliwe i dezinformujące. Może prowadzić bowiem do odmiennej czy sprzecznej z intencjami ustawodawcy interpretacji przepisów. Trzeba liczyć się z tym, że zmodyfikowany przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go zamieszczono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy. W takim kontekście, zjawisko powtarzania i modyfikacji w aktach prawnych przepisów zawartych w aktach hierarchicznie wyższych, należy uznać za niedopuszczalne. W orzecznictwie sądów administracyjnych wielokrotnie wskazywano, że modyfikacje przypisów ustawowych stanowią istotne naruszenie prawa (wyrok NSA z dnia 16 czerwca 1992 r., II SA 99/92, LEX nr 10348; wyrok NSA z dnia 14 października 1999 r., II SA/Wr 1179/98, LEX nr 39509; wyrok NSA z dnia 25 marca 2003 r., II SA/Wr 2572/02, LEX nr 166989; wyrok NSA z dnia 26 lutego 2010 r., II OSK 1966/09, LE X nr 591998).

W § 16 ust. 1 pkt 3 i 4 uchwały Rada Miejska w Wołowie przyjęła, że: „do obowiązków właścicieli zwierząt utrzymywanych w charakterze zwierząt domowych należy: 3) prowadzenie na terenie gminy każdego psa na uwięzi oraz w przypadku ras uznawanych za agresywne z nałożonym kagańcem, 4) zwalnianie psów z uwięzi jedynie na terenie ogrodzonej nieruchomości w sposób uniemożliwiający jej opuszczenie przez psa i wykluczający samowolny dostęp osób trzecich i odpowiednio oznakowanej tabliczką ze stosownym ostrzeżeniem”.

Ogólne upoważnienie dla rad gmin do określenia obowiązków właścicieli psów, odnoszących się do zasad utrzymania psów, pozostawiło radom gminy samodzielny dobór kryteriów różnicujących te zasady z uwagi na zagrożenie lub uciążliwość zwierzęcia dla otoczenia, a także z uwagi na ochronę przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku.

Należy jednak podkreślić także, że obowiązki właścicieli, o jakich mowa w art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie mogą być formułowane dowolnie i dotyczyć wszelkich spraw z zakresu ochrony przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Przede wszystkim prawodawcy miejscowemu nie wolno wkraczać w zakres materii ustawowej. Do tej materii należy zaś sprawa sprawowania kontroli nad wyprowadzonym (wypuszczanym) psem. Kwestię tę reguluje ustawa o ochronie zwierząt, która w art. 10a ust. 3 stanowi, że: Zabrania się puszczania psów bez możliwości ich kontroli i bez oznakowania umożliwiającego identyfikację właściciela lub opiekuna. Zgodnie z postanowieniami ustawy obowiązkiem właściciela jest zatem takie puszczanie psa, aby zachowywać nad nim kontrolę. Sposób w jaki ta kontrola będzie sprawowana jest już jednak prawnie irrelevantny (o ile nie godzi w zasadę humanitarnego traktowania zwierzęcia) i organ stanowiący gminy nie ma kompetencji do tego, aby modyfikować wskazany w ustawie obowiązek poprzez określenie sposobu jego wykonywania. Jeżeli zatem właściciel psa potrafi sprawować nad nim kontrolę w inny sposób niż przez trzymanie go na smyczy, na przykład poprzez wykorzystywanie umiejętności zwierzęcia wynikających z odpowiedniej tresury, to wymóg ustawy jest zrealizowany. Niedopuszczalny jest taki sposób kształtowania regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, który prowadziłby do penalizowania zachowania (pamiętać należy, że zgodnie z art. 10 ust. 2a ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach nieprzestrzeganie obowiązku ustanowionego w regulaminie podlega karze), które jest prawidłową realizacją obowiązku ustawowego.

Na powyższą kwestię zwrócił uwagę Naczelny Sąd Administracyjny, który w wyroku z dnia 13 września 2012 r., sygn. akt II OSK 1492/12, stwierdził, że generalny nakaz wyprowadzania psów na smyczy i w kagańcu, niezależnie od jego cech i innych uwarunkowań (w tym choroby) może w określonych sytuacjach prowadzić do działań niehumanitarnych. Ponadto, jak wszelkie ograniczenia praw jednostki, także ograniczenia uprawnień właściciela psa bądź nałożenie na niego dodatkowych obowiązków, muszą być wprowadzane z poszanowaniem zasady proporcjonalności, określonej w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Postanowienia Regulaminu czystości i porządku niepozwalające na uwzględnienie specyficznych sytuacji, niekiedy nadmierne, mogą tę zasadę naruszać, tym bardziej gdy nakazane Regulaminem środki ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia mogą być uznane za bardziej rygorystyczne, niż środki przewidziane ustawami i innymi aktami prawa miejscowego oraz prowadzić mogą do działań niehumanitarnych.

Rada Miejska w Wołowie regulując w rozdziale 7 uchwały wymagania dotyczące utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej postanowiła w § 21 ust. 1 pkt 1 uchwały, że: „Utrzymywanie zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej jest zabronione: 1) na zwartych terenach, zajętych przez budownictwo wielorodzinne, jednorodzinne, instytucje użyteczności publicznej, centra handlowe, hotele, strefy przemysłowe, ogrody działkowe”.

W cytowanym przepisie posłużono się sformułowaniem „zwartych terenów”, które trzeba uznać za pojęcie nieostre, nieposiadające jednoznacznej denotacji, ani w języku potocznym, ani w języku prawnym. Przepisy aktów prawnych powinny być tak zredagowane, aby wyrażały intencje prawodawcy w sposób dokładny i zrozumiały. Związane jest to z zasadą precyzji w redagowaniu przepisów prawnych, według której, przepisy powinny być tak skonstruowane, aby adresaci tych przepisów nie mieli wątpliwości co do tego, jaką regułę postępowania wyznacza dany przepis.

Konieczność stanowienia prawa cechującego się „poprawnością”, „precyzyznością” i „jasnością” wielokrotnie podkreślał także Trybunał Konstytucyjny (por.: wyroki TK, np.: z dnia 10 listopada 1998 r., K 39/97, LEX nr 34601; z dnia 11 stycznia 2000 r., K 7/99, LEX nr 39281; z dnia 13 lutego 2001 r., K 19/99, LEX nr 46368; z dnia 13 września 2005 r., K 38/04, LEX nr 165332; z dnia 7 listopada 2006 r., SK 42/05, LEX nr 231203). Jak zostało wykazane powyżej, kwestionowany przepis uchwały nie spełnia tych, wskazanych przez Trybunał Konstytucyjny, wymogów prawidłowej legislacji. Pojęcie „zwartych” terenów nie może stanowić elementu prawidłowo skonstruowanego regulaminu. Przedmiotowa uchwała jest bowiem aktem prawa miejscowego, w związku z czym zawarte w niej regulacje muszą spełniać warunek określoności prawa. Należy zatem wskazać, że wprowadzenie pojęcia niedookreślonego „zwartych” terenów w sposób istotny narusza zasadę przyzwoitej legislacji zawartą w art. 2 Konstytucji RP.

Zgodnie z § 19 uchwały: „obowiązek unieszkodliwiania zwłok zwierzęcych należy do: 1) osób posiadających zwierzęta, 2) zarządcy drogi, gdy padłe zwierzęta znajduje się na jezdni lub w obrębie pasa drogowego, 3) właściciela nieruchomości, gdy znajduje się na niej padłe zwierzę, 4) gminy w odniesieniu do pozostałych terenów”.

Powyższy zapis stanowi ingerencję w materię ustawową i nie może funkcjonować w obrocie prawnym, ponieważ zasady postępowania z padłymi zwierzętami zostały uregulowane w sposób wyczerpujący przepisami ustawy o ochronie zdrowia zwierząt. Ponadto z art. 22 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi wynika obowiązek właściciela nieruchomości do usunięcia padłych zwierząt z nieruchomości. Jak wynika z art. 3 ust. 2 pkt 2 lit. c ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach zadaniem gminy jest zapewnienie budowy, utrzymania i eksploatacji instalacji i urządzeń do zbierania, transportu i unieszkodliwiania zwłok zwierzęcych, a ponadto z art. 3 ust. 2 pkt 15 tej samej ustawy, to gmina zapewnia zbieranie, transport i unieszkodliwianie zwłok bezdomnych zwierząt lub ich części. Na uwadze również należy mieć, że z art. 5 ust. 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach wynika obowiązek zarządcy drogi do utrzymania czystości i porządku na drogach publicznych, w którym to pojęciu mieści się niewątpliwie również usuwanie zwłok padłych zwierząt. Tożsame stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. akt IV SA/Po 772/15 (por. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 27 listopada 2014 r. sygn. akt IV SA/Po 646/14, wyrok WSA w Gdańsku z dnia 26 listopada 2013 r. sygn. akt II SA/Gd 553/13, wyrok WSA w Poznaniu z dnia 16 grudnia 2015 r., sygn. akt IV SA/Po 851/15, wyrok WSA w Poznaniu z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt IV SA/Po 580/15, CBOSA).

Na marginesie wypada dodatkowo zauważyć, że w świetle ustawy o odpadach zwłoki zwierząt domowych należy traktować jako odpady komunalne. Reasumując, uchwalając treść § 19 uchwały Rada Miejska w Wołowie wkroczyła w materię uregulowaną już w przepisach wyższego rzędu.

Zgodnie z § 21 ust. 3 uchwały wyłączenie, o którym mowa w ust. 2 (dopuszczenie utrzymywania zwierząt gospodarskich) jest dopuszczalne tylko w tym przypadku, gdy utrzymywanie zwierząt gospodarskich jest podstawowym źródłem utrzymania rodziny, a na chów wyrażą pisemną zgodę sąsiedzi.

Rada Miejska podejmując § 21 ust. 3 uzależniła możliwość utrzymania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolnej od uzyskania zgody sąsiadów.

Trzeba stwierdzić, iż kwestionowany zapis uchwały narusza ustawowo przyznane radzie gminy uprawnienie do samodzielnego decydowania o sposobie uregulowania regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, w ramach którego ustala ona także wymagania w zakresie utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolnej (art. 4 ust. 1 w zw. z ust. 2 pkt 7 ustawy). Kompetencja do stanowienia przepisów prawa miejscowego, a takim aktem jest właśnie przedmiotowa uchwała, nie może być przez radę gminy przekazywana (delegowana) na rzecz innych podmiotów, ponieważ brak ku temu stosownej podstawy prawnej. Tym bardziej nie można przekazywać uprawnień do decydowania o ostatecznym kształcie określonych zapisów regulaminu adresatom norm prawnych wskazanych w rozpatrywanej uchwale. Kwestionowane postanowienia uchwały stwarzają bowiem sytuację (stan prawny), kiedy to o ostatecznym kształcie zapisu regulaminu, decydować może np. właściciel nieruchomości lub wspólnota mieszkaniowa,

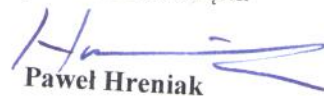
którzy są jednymi z adresatów tego regulaminu. Jest to nie do pogodzenia z zasadą wyłącznej kompetencji rady gminy w zakresie uchwalania regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy.

W tym miejscu podkreślić należy, że niedopuszczalne jest takie działanie rady, które prowadzi do zamieszczania w treści regulaminu przepisów uzależniających obowiązki i prawa adresatów regulaminu od przyszłych decyzji (wyrażenia zgody) przez inny podmiot. Zamieszczanie w treści regulaminu norm odsyłających do odrębnych i nieprzewidzianych przepisami prawa procedur i uzależniających prawidłową realizację ustaleń regulaminu od uzyskania dodatkowych wymogów w postaci uzgodnień jest nieprawidłowe z punktu obowiązujących przepisów prawa. W ocenie organu nadzoru wykluczone jest w regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy posługiwanie się normami otwartymi, pozwalającymi jakimkolwiek podmiotom na indywidualne uzgadnianie odstępstw od postanowień regulaminu, ponieważ powoduje to, że zamieszczone w regulaminie normy prawa materialnego stają się niedookreślone.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, którą należy wnieść za pośrednictwem organu nadzoru - Wojewody Dolnośląskiego. Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje ich wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski

Paweł Hreniak

